

wel dat het gezelschap de kans aangrijpt om een andere weg in te slaan, nu de druk van een avondvullend schouwspel niet aanwezig is. Met enkele verrassingen tot gevolg. Willy Thomas te zien dansen bijvoorbeeld. In *Vier-armen/Quatre-bras* voert hij samen met Pierre Sartenaer een choreografie op. Een half uur lang balanceren de twee op het scherp van de snee van *sérieux* en parodie. Buitelend, schuivend, rollend en vallend, refereren ze onmiskenbaar aan het vocabularium van de hedendaagse dans. Alleen al de uitgestreken gezichten waarmee de twee de meest complexe dansbewegingen uitvoeren, doet vermoeden dat *Vier-armen* parodiërend bedoeld is. De ironische blik op hun gezicht verglijdt echter geleidelijk in een uitdrukking van inspanning en concentratie. Niet langer de ironische ondertoon, maar de lichamelijke zelf wordt belangrijk (zelfs hun ademhaling is die van professionele dansers). De lichamen die ondanks zeer precieze bewegingen door een ietwat houten mechaniek toch hun onprofessionaliteit verraden, brengen een enorme spanning teweeg. Wat oorspronkelijk misschien als parodie bedoeld was, wordt willens nillens een mooie voorstelling.

Qua 'experiment' verraste het eerste weekend van *October* al meteen met *Operet*. In een decor van gekleurde plastic vliegengordijnen over de hele breedte van de scène, komt Abdelmalek Kadi tevoorschijn als de glamourverko-

per van een Parijse schoenenwinkel, die weliswaar weigert schoenen te verkopen. De drie verkoopsters in blauwe plooirok tot over de knie huppelen zingend door de winkel, in de hoop geen klanten te lokken. Dit is de ultieme omkering van de burgerlijke moraal en de arbeidsethiek in handelsmiddelen. Willy Thomas en Bernard Van Eeghem zijn trouwe bezoekers. Klanten kan je hen bezwaarlijk noemen. De één doet verwoede pogingen één van de verkoopsters te verleiden, de ander probeert één schoen te kopen. De situatie escaleert en na een tijd heeft de winkel meer weg van een rendez-voushuis. What you see is what you get: deze *Operet* is niet meer dan een pretentieloos, vermakelijk stukje met een hoog *bonte avond*-gehalte. Dat is trouwens de sfeer die de hele *October*-reeks beheerst. De acteurs lopen vooraf schijnbaar relaxed in de foyer rond en begroeten iedereen. Pas wanneer ze aan de beurt zijn, komen ze uit het publiek tevoorschijn en doen ze hun ding. Ook tot deze categorie pretentieloos experiment hoort *De Zool van de ziel/L' Ame du Talon*. Benjamin Verdonck en Willy Thomas vertellen dierenfabels van jeugdschrijver Toon Tellegen. Het sprookjesgehalte van hun inscenering wordt verhoogd door een geknutselde hoedengarderobe. Hun hoeden verbeelden niet een personage, maar doen dienst als plaatsvervangend decor. Het publiek wordt meege-sleept in de beeldrijke wereld van Tellegen. Jaloezie, egoïsme, onze-

kerheid, plompheid: alle kleinmenselijke trekjes passeren de revue in de dierenwereld die Verdonck en Thomas ensceneren.

Naast 'work in progress' en 'experiment' waren er ook de minder goed te omschrijven projecten. *Que dire Chakir/En gij Verdin*, een ontmoeting tussen Amid Chakir en Mieke Verdin, leverde een halfuur gesprek op. Deze conversatie over alledaagse onderwerpen als muziek, koken, liefde doet vermoeden dat ze aanleunt bij de realiteit, maar evengoed kan alles verzonnen zijn. In elk geval wordt het bekende Dito'Dito-discours gehanteerd, waarbij levende vooroordelen over 'allochtonen' de kop worden ingedrukt. Dat stramien wordt trouwens ook gehanteerd in *Het jaar van de slang/L'année du serpent*, een diner met personen die al lang in België verblijven, maar pas via de recente regularisatiecampagne aan de correcte verblijfsvergunningen zijn geraakt. Deze stukken zijn geen voorstellingen, eerder 'momenten'. De werkelijkheid wordt er nauwelijks gemedieerd, ze wordt gewoon op scène gezet. Het resultaat is een in *real time*-ervaring. Het gevaar hierbij is dat ook de spanning die de theatraalizing van de werkelijkheid met zich meebrengt verloren gaat. Zowel *Que dire Chakir* en *Het jaar van de slang* zijn niet altijd even boeiend, net zoals meeluisteren naar een gesprek waar je niet bij betrokken bent, niet altijd spannend is. Dat geldt trouwens ook voor *Sherazdje*, een gesprek tussen Abdelmalek Kadi en

Larbi Cherkaoui, die ervaringen wisselen over hoe zij racistisch behandeld werden. Maar zoals gezegd, van een concept als *October/Oktobre* kan je onmogelijk verwachten stuk voor stuk afgewerkte voorstellingen te zien. Beschouw ze liever als de extra-tjes, de gebeurtenissen die van dit alles een informele, sfeervolle, soms intieme soms uitbundige theaterervaring maken. *Enfin bref*, die van oktober *October* maken.

Katrien Darras

October/Oktobre 2001

LAN EN MET Paul Belgrado, Amid Chakir, Larbi Cherkaoui, Pieter De Buysser, Miguel Declaire, Guy Dermul, Yves De Pauw, Ruud Gielens, Nedjma Hadj, Jan Hammenecker, Abdelmalek Kadi, Giuseppina Mammone, Marie-Pierre Meinzel, Marlith Narvaez, Henri Peiffer, Dett Peyskens, Dominique Roodthoof, Raven Ruëll, David Strosberg, Ciska Thomas, Willy Thomas, Sam Touzani, Bruno Vanden Broecke, Bernard Van Eeghem, Danny Van Hoek, Peter Vandenbergh, Lieve Van de Rostyne, Kristien Verdin, Mieke Verdin, Benjamin Verdonck
 LICHT, DECOR, TECHNIEK, KOSTUUMS: Benoît Ausloos, Nathalie Borlée, Wim De Graeve, Philip Delbecque, Rudi D'heygere, Robrecht Chesquière, Bart Luybaert, Steve Romanus, Ann Weckx, Pol Segers, François Joinville
 PRODUCTIE Dito'Dito, Beursschouwburg, Théâtre de la Balsamine